Moartea lui Iosia

Moartea lui Iosia

Şi moartea fui Iosia (plânsă de Ieremia în Plângerile sale) ca şi cea a lui Ionatan (plânsă de David) ne prezintă serioase avertismente.-

În lunga serie de regi ai lui Iuda nu a fost nici unul ireproşabil ca Iosia; putem spune despre el că zelul pentru casa lui Dumnezeu îl mistuia (Psalmul 69.9). Acest zel a primit cea mai frumoasă recompensă cu ocazia găsirii Sfintelor Scripturi pierdute de mult timp în vreun colţ neştiut din Templu (2 Cronici 34.14). Aceste scrieri i-au adus la cunoştinţă lui Iosia două lucruri esenţiale pentru o trezire veritabilă: despărţirea completă de orice idolatrie şi cultul dat lui Dumnezeu în jurul celebrării Paştelui (2 Cronici 34-35), două lucruri care caracterizează tot aşa de bine rămăşiţa credincioasă din zilele noastre, ca şi rămăşiţa poporului evreu de atunci.

Cu toată această trezire aparentă, soarta poporului în zilele lui Iosia era la fel de irevocabil fixată, cum este soarta creştinătăţii din zilele noastre. Nu s-a revenit; răbdarea lui Dumnezeu faţă de Israel îşi atinsese termenul (2 Cronici 34.23-25). Acest fapt este în întregime prezentat în profeţia lui Ieremia (vezi Ieremia 5.10-19). Dar Iosia, datorită cucerniciei lui, a obţinut o promisiune specială: „Pentru că inima ta a fost simţitoare şi te-ai smerit înaintea lui Dumnezeu când ai auzit cuvintele Sale împotriva acestui loc şi împotriva locuintorilor lui şi pentru că te-ai smerit înaintea Mea şi ţi-ai sfâşiat hainele şi ai plâns înaintea Mea, Eu am auzit, spune Domnul. Iată, te voi strânge lângă părinţii tăi şi vei fi adăpostit în pace în morminte şi ochii tăi nu vor vedea tot răid pe care-l fac să vină asupra aceştia loc şi asupra locuitorilor lui" (2 Cronici 34.27-28).

De ce oare această promisiune nu a fost împlinită decât parţial? Pentru că putea să fie revocată dacă Iosia era necredincios alianţei contractate de el şi de tot poporul înaintea Domnului (2 Cronici 34:31, 32; Ieremia 11.1-11). Însă într-o singură ocazie, Iosia, în loc să asculte glasul Domnului, a urmat propria voinţă şi propriile gânduri. El a pierdut astfel, parţial cel puţin, binecuvântările asigurate de credincioşia sa. Acest om atât de scrupulos în a urma Scripturile s-a lăsat rătăcit de antipatii politice şi a cedat bătălia lui Faraon Neco.-

Rezultatul a fost că, departe de a fi adăpostit în pace în mormintele sale, a fost bătut în lupte şi transportat mort în carul său, ,la Ierusalim (2 împăraţi 23.29, 30; 2 Cronici 35.24).-

Totuşi Dumnezeu, care este credincios, nu-Şi va retrage cuvântul; numai Iosia şi-a retras singur cuvintele, începând războiul, în loc să caute pacea; şi astfel Dumnezeu a acordat servitorului său cel puţin aceasta, de a fi adăpostit în mormintele părinţilor săi.-

Păcatul acestui rege bun a fost de a fi îmbrăţişat cauza şi interesele uneia dintre naţiuni, care îşi disputa posesiunea lumii de atunci. Să fi fost acesta calcul politic? Sau poate o aversiune faţă de Egipt? Vedea el oare un pericol în preponderenţa sa? Se considera el oare în mai mare siguranţă printr-un acord cu Asiria?-

Istoricii au decis aceasta, dar Cuvântul nu ne-a spus nimic; contează foarte puţin dacă ştim aceasta. Sigur este faptul că Iosia se străduia să oprească atacul lui Faraon împotriva Asiriei în momentul în care, sub judecata lui Dumnezeu, această mare putere asiriană intra în agonie şi Ninive, capitala sa, dispărea, ca să fie înlocuită cu Babilon, odinioară tributarul său.-

Şi, de fapt, nu a fost asirianul întotdeauna inamicul înverşunat al lui Israel? Cu o sută de ani înainte subjugase şi risipise cele zece seminţii; în Iuda ultragiase pe Domnul şi pe credinciosul său martor, Ezechia; mai târziu, adusese pe Manase captiv, în Babilon. Judecata asirianului sosise; Ninive urma să fie distrusă; împăratul Babilonului va forma imperiul său pe ruinele Asiriei.-

Iosia ar fi trebuit să cunoască ceva din acestea. Profeţia lui Ţefania pronunţată sub domnia lui, prezicea ruinarea cetăţii Ninive (Ţefania 2.13); profeţia lui Isaia, sub Ezechia, anunţa ruinarea lui Iuda şi a Ierusalimului de către Babilon (Isaia 39.6, 7).-

Dar ce umilinţă a trăit acest rege evlavios! Lumea, regele Egiptului, ştia mai mult decât el despre planurile lui Dumnezeu! „ Dumnezeu mi-a spus să mă grăbesc" spune Faraon; „Fereşte-te să te împotriveşti lui Dumnezeu, care este cu mine, ca să nu te nimicească... Şi n-a ascultat cuvintele lui Neco, care veneau din gura lui Dumnezeu" (2 Cr. 35.21, 22). Faraon însuşi nu trebuia să-şi retragă rodul victoriei sale, căci curând a căzut sub loviturile lui Nebucadneţar (Ier. 46.2).-

Dar dacă Iosia - spre ruşinea lui - nu cunoştea decât în mod nedesăvârşit planurile lui Dumnezeu, nu era oare înţelept să-L lase pe Dumnezeu să-Şi facă lucrarea Sa şi să-şi spună că orice intervenţie din partea sa nu putea decât să contracareze această lucrare sau să i se opună?-

Faţă de Ionatan, Iosia era mai vinovat. Ionatan, fără să-şi ascundă simpatia pentru David, nu avea credinţă ca să se sustragă autorităţii omului. Iosia ar fi trebuit să rămână liniştit, umil şi încrezător în Dumnezeu (Isaia 30.15), în loc să-şi manifeste simpatiile, să ia parte la conflictul dintre naţiuni şi să se găsească la sfârşit, spre ruşinea lui, în opoziţie cu planurile lui Dumnezeu pe care ar fi trebuit cel puţin să le cunoască în parte, prin profeţi.--

* * *

Iubiţilor, această întâmplare are pentru noi o învăţătură solemnă. În războaiele care însângerează lumea, să ne ferim să luăm parte pentru o putere împotriva alteia. Rămânând într-o unită dependenţă de Dumnezeu, să lăsăm să se împlinească voia Lui. Deja, prin faptul că vrem victoria partidului care se bucură de simpatia noastră, noi luăm, din punct de vedere moral, locul lui Iosia.-

Să fim asiguraţi că voia lui Dumnezeu este desăvârşită; a ne ruga pentru victorie înseamnă să-I cerem lui Dumnezeu să facă voia noastră, să vrem să asigurăm triumful şi să fugim înaintea unei înfrângeri umilitoare pentru noi, a unui subiect de scandal pentru lume, care îşi va bate joc de credinţa noastră, dacă Dumnezeu nu ne răspunde. Se poate ca prin Cuvântul profetic să fim învăţaţi - cum a fost cazul lui Iosia - asupra liniilor generale ale voii lui Dumnezeu, în aceste conflicte. Se poate ca un cuvânt ieşit din gura lui Dumnezeu să ne arate că evenimentele se vor dezlega în vederea unei soluţii viitoare. Nu este acesta un motiv ca să ne ţină în expectativă, încrezători în Cuvântul lui Dumnezeu care ne învaţă că, înainte de aceste evenimente, noi vom fi - aşa cum Dumnezeu îi promitea lui Iosia - adăpostiţi în pace lângă Domnul (Apoc. 3.10)?-

Această atitudine expectativă a celor credincioşi nu este parţialitate şi nu este nicidecum indiferenţă. Inima noastră, împinsă de dragoste, poate să se îndrepte cu atât mai liberă şi oarecum neclar spre toţi cei care sufăr; ea iese din limitele înguste în care egoismul nostru mizerabil ar vrea s-o închidă, ca să poată merge la toată familia lui Dumnezeu, dar şi la toţi oamenii, fără deosebire de naţionalitate.-

Credinciosul îi recunoaşte lui Dumnezeu rezultatele acestor lupte crude, pentru că ştie că, dacă judecăţile actuale ale lui Dumnezeu asupra lumii sunt universale (Ieremia 25.15-29), ele sunt, mulţumită lui Dumnezeu, încă şi astăzi chemări la pocăinţă. În afară de aceasta, el ştie că Dumnezeu Se va servi de tot acest rău dezlănţuit de Satan pentru a duce la împlinire planurile Sale şi a-L glorifica în final pe Cel singur demn de a fi glorificat, pe Domnul nostru Isus Hristos, introducând împărăţia Sa pe pământ.-

Poate că dumneavoastră aţi înţeles că datoria lui Iosia era să rămână neutru în conflictul dintre Egipt şi Asiria. Departe de noi un asemenea gând! Neutralitatea presupune aproape întotdeauna un fel de egoism. Omul neutru nu ia parte la luptele care agită pe oamenii din lume, pentru ca ţara lui să nu fie tulburată din punct de vedere politic sau financiar. În acest scop, el are grijă să ţină balanţa pe cât posibil exactă între unul şi altul dintre beligeranţi.-

El se plasează în afara responsabilităţilor, rezervându-se de a juca - la ocazie - rolul de arbitru între părţi, ceea ce îi dă ca un brevet de superioritate morală asupra lor. Acesta nu putea să fie rolul lui Iosia. Eş aflase direct din partea lui Dumnezeu că judecata va fi executată asupra naţiunii sale, mai vinovată decât celelalte, pentru că era mai privilegiată decât ele (2 Cronici 34.23-25). El însuşi a primit asigurarea că va fi dat la o parte din faţa răului, pentru ca Dumnezeu să-Şi dea curs liber mâniei Sale împotriva poporului Său. El nu putea deci să-şi exercite neutralitatea, în sensul care se dă în general acestui cuvânt. Oricare ar fi fost instrumentul răzbunării divine, el trebuia să recunoască faptul că ţara îl meritase cel dintâi şi, plecând capul, să declare ca Ezechia: „ Cuvântul Domnului este bun"; apoi, ca şi acest rege evlavios, să adauge cu profundă recunoştinţă: „va fi pace şi stabilitate în timpul zilelor mele" (Isaia 39.8). Dumnezeu vrea ca cei credincioşi care aparţin ţărilor neutre să fie pătrunşi de aceleaşi sentimente!-

Aşa ar fi trebuit să fie motivele lui Iosia pentru a se abţine de la a intra în conflict. Dumnezeu pregătea prin Iosia judecata care va atinge pe poporul Său. Cu ce drept ar fi intervenit el în această pregătire? Momentul executării judecăţii putea fi amânat prin cucernicia regelui. El a grăbit acest moment, părăsind supunerea la voia lui Dumnezeu care-i carăcterizase până acum, silindu-L pe Dumnezeu să-l disciplineze, lipsindu-l de o moarte liniştită şi lăsându-l să moară pe câmpul de luptă.-

Astfel creştinul nu poate fi, nici parţial, nici indiferent, nici neutru în conflictele care agită naţiunile. El trebuie să fie, simplu, CREŞTIN. Fără îndoială, el va fi profund recunoscător faţă de Domnul dacă El cruţă ţara sa de ororile războiului, dar dacă el este exersat înaintea lui Dumnezeu, va recunoaşte că merită aceleaşi lovituri ca şi vecinii săi. Ăntre timp, el se va trezi ca să-şi judece propriile sale căi şi să trăiască în evlavie, aşteptându-L pe Domnul. EI se va ruga, va mijloci; va fi devotat tuturor în mod egal; va suferi cu cei ce sufăr, va pansa rănile morale şi plăgile materiale, va vizita pe văduve, va îmbrăca pe orfani. Ce îndeletnicire! Şi câţi credincioşi I-au simţit dulceaţa în aceste zile tulburate! Să faci parte dintr-un popor ales, dintr-o naţiune sfântă, să umbli în dragoste şi în umilinţă, străin de ură şi de orgoliul care se ciocneşte în jurul tău, să compătimeşti înfrângerile, să nu iei parte la victoriile popoarelor, pentru că ai parte de alte victorii!-

De fapt, credinciosul trece prin mijlocul mulţimilor zgomotoase escortând un cor de triumf, acela al Mântuitorului său şi, pătruns de măreţia acestei victorii obţinute pe cruce, el îl însoţeşte în orice loc, răspândind în jurul lui tămâia Evangheliei, miros de viaţă spre viaţă şi de moarte spre moarte.-

În felul acesta, lucrarea lui Dumnezeu se întinde chiar şi pe scena răului; o recoltă creşte, se înalţă, „se coace pe câmpurile de masacru şi ajunge să umple hambarele cereşti.-

Dumnezeu Se serveşte de excesul de rău şi de lucrarea înspăimântătoare împlinită de Satan, pentru a câştiga suflete la Domnul Hristos. Credinciosul, conştient de poziţia sa, nu are în vedere decât acest rezultat; el lasă evenimentele să se desfăşoare cu peripeţiile lor îngrijorătoare; el ştie că divinul Cuvânt se va împlini prin executarea judecăţilor - poate chiar pe locul pe care îl locuieşte şi pe care l-a scutit până aici, dar el mai ştie şi că astăzi este încă o zi favorabilă, o zi de mântuire, şi ridică glasul său slab pentru a-l proclama peste tot pe unde trece carul triumfator al Mântuitorului său!-

Dacă nu face aşa, poate va trebui, ca şi Iosia, să cadă în luptă pentru că a îmbrăţişat ura, antipatiile, orgoliul şi ambiţiile unei lumi căreia nu-i mai aparţine şi căreia n-ar trebui să i se asocieze niciodată!-

Să ne păzească Dumnezeu, dragii mei, de sfârşitul lui Iosia şi să facă să împărtăşim entuziasta sa alipire de Cuvânt şi zelul său pentru casa lui Dumnezeu.-

* * *

Câteodată Dumnezeu le dă credincioşilor Săi pace până în cele din urmă zile ale vieţii lor, iar lupta vine abia când sunt gata să părăsească această lume, ca să moară luptând şi să fie încununaţi. Dar fie la început, fie la sfârşit, lupta tot vine şi este un timp când va avea loc încercarea credinţei şi a răbdării, înainte de a moşteni promisiunea.-

S-a observat că mulţi oameni care-şi încep viaţa spirituală cu lupte grele au rămas mai târziu plini de pace şi netulburaţi, ani mulţi. Alţii îşi au luptele în mijlocul vieţii şi, în arşiţa soarelui de la amiază, încercarea lor este cea mai grea. Alţii suferă numai la sfârşitul călătoriei lor. Nu trec toţi prin aceleaşi încercări, dar puţini călători spre cer parcurg drumul mereu pe marea netedă ca sticla; cea mai mare parte dintre ei, într-un timp sau în altul, sunt aruncaţi de furtună încoace şi încolo şi chiar înspăimântaţi de ea.-

Ce ar fi dacă ar trebui să murim luptând? Vom cădea cântând biruinţa. Ce strălucit va fi cerul pentru noi! 0 clipă aproape naufragiat şi, în clipa următoare, aflându-te în portul cel mai frumos! O clipă lupând şi în cealaltă odihnindu-te cu o cunună pe frunte! “Spre seară se va arăta lumina” (Zaharia 14.71).

clickbible.org